

Felfüggesztették állásából az ügyvezető igazgatót

Újabb fejlemények a Sörgyárban

A Nagykanizsai Sörgyár körül dúló viharok úgy tűnik új álmához értek. Hétfőn az Állami Vagyonügynökség, mint munkáltató arról küldött értesítést, hogy felfüggesztette állásából dr. Beleki József ügyvezető-igazgatót. Igaz, az intézkedés a privatizációs kísérlet kudarcba fulladását követően várható volt, mégis sok kérdést vet fel. A válaszokat a gyárban a két legilletékesebb személytől dr. Beleki Józseftől és Nádasi Tamástól a Független Szakszervezet elnökétől kér- tük.

— Milyen okokra vezeti vissza a Vagyonügynökség döntését? — kérdeztük dr. Beleki Józseftől.

— A gyárban a középvezetők egy része összefogott ellenem — mondta a felfüggesztett (?) ügyvezető-igazgató. — A fájo csak az, hogy pont azok, akiket én neveltem, s akiket alkalmasnak tartottam a későbbiek során vezetői, akár első számú vezető posztok betöltésére. Ennek valószínűleg az az oka, hogy most, amikor a rendszerváltás korát éljük, attól félek, hogy „lemaradnak a vonatról”. Nem akartam én életem végéig vezérigazgató lenni, de úgy gondoltam, hogy a fiataloknak még szükségük van időre, amíg megszerzik a kellő tapasztalatokat, vezetési rutint. Ők azonban türelmetlenek voltak. Amióta a sörgyárban dolgozom, bármilyen beosztásban, mindig és kizárólag a gyár érdekeit tartottam szem előtt, s büszke vagyok azokra az eredményekre, melyeket a gyár a vezetésem alatt az itt dolgozókkal közösen elért. Hangsúlyozom, hogy közösen, hiszen én egymagamban képtelen lettem volna bármit is csinálni.

— A gyár érdekének szem előtt tartása vonatkozik a privatizációra is?

— Természetesen. Azt a megoldást kerestem, ami a legkedvezőbb a gyárnak. Ehhez hozzátartozik az is, hogy kezdettől fogva a Holsten céggel való kooperáció mellett álltam ki. Egyébként is a privatizáció lebonyolítása az Állami Vagyonügynökség feladatkörébe tartozott. Amit rám bízta, azt elvégeztem. Létrehoztam a Kft.-t, s ettől kezdve már kevés befolyásom volt a dolgok menetében.

— Úgy tudom, hogy nem csak a középvezetők fordultak Ön ellen. A gyárban aláírás gyűjtés folyik, nem is kevés sikerrel, felmentésért.

— Van ilyen aláírásgyűjtés.

Azoknak a dolgozóknak nagy része azonban, akik aláírták, kényszer hatása alatt cselekedtek. Megfenyegették őket, s féltették egzisztenciájukat, kenyérüket.

— Mi a helyzet a 100 millió forinton felüli adótervezéssel, amiért szintén Önt teszik felelőssé?

— Rendeztve van, levonták a nyereségből. Ott hibáztam, hogy nem váltam meg idejében azoktól, akik ebben hibásak. Amikor ez kiderült el kellett volna küldeni őket a gyárból. Ebben az esetben talán túl humánus voltam, nem akartam az utcára tenni őket.

— A másik, amit Önön számonkérnek, az úgynevezett hordóügy?

— Ha a Kanizsai Sörgyár nem lép be a KEG rendszerbe, akkor óhatatlanul lemarad a sörgyárak közötti versenyben. A KEG olyan rozsdamentes acélhordót jelent, amely könnyen csapolható és könnyen tisztítható. Ezeket a hordókat be kellett szerezni. Több helyről kértünk és kaptunk ajánlatot, amelyek 103-106 márká között mozogtak hordóként. Ehhez még hozzájött volna a hordók használatához szükséges töltőgépsor és pillanatpasztöröző ára, ami szintén nem kevés pénz. Kaptunk viszont egy olyan ajánlatot, amely 99 márká 20 fennigért kínálta a hordókat és ebben az árban a szükséges, fentebb említett berendezések is benne foglaltatnak. Nyilván ezt fogadtuk el.

— A gyáron belül a legnagyobb „ellenzéki” erőt a Független Szakszervezet képviseli. Mi a véleménye rólok?

— Inkorrekt, elvtelen szervezetnek tartom. Sok esetben az általuk hirdett elvek és a gyakorlatuk ellentmond egymásnak. Csak egy példát: körlevélben hívták fel a középvezetőket, hogy addig ne vegyék fel a prémiumukat, amíg a dolgozók nem kapnak. Ennek ellenére ők felvették.

— Úgy értesültünk, hogy még hétfőn benyújtotta a Vagyonügynökségnek a kedvezményes nyugdíj iránti kérelmét.

— Ez így igaz. Mindkét szakszervezet támogatta a kérelmet, sőt biztosítottak arról, hogy segítenek az ügy elintézésében. Mivel elmúltam 55 éves erre van lehetőség.

Dr. Beleki Józseffel történt beszélgetésünk után megkerestük Nádasi Tamást is.

— Kezdjük konkrét dolgokkal. Mi a véleményük a hordóügyről?

— Alapvető probléma az, hogy a megvásárolt hordók 20 éves, alapjában véve selejtes hordók voltak. Igaz, hogy valamivel kevesebb pénzbe kerültek, de még mindig jobban megérte volna új hordókat venni. Nem beszélve arról, hogy az új hordóknál a 103-106 márká induló ár volt, amiből bőven lehetett volna lefaragni — mondta Nádasi Tamás. — A hordók, mint említettem, összesen 51 millió forintba kerültek a gyárnak. Tíz éves hordókat tudtunk volna venni 28 márkáért. Furcsa az is, hogy a hordók mire ideértek Belgiumból több közvetítőn mentek keresztül, s az árak mindig emelkedtek. Mi viszont tudjuk, hogy a kamionok Belgiumból egyenesen a Sörgyárba érkeztek a hordókkal. Ezt bizonyítják a nálunk is meglévő fuvarlevelek.

— Dr. Beleki úr azt mondta, hogy a hordók árában benne foglaltatott a berendezés ára is.

— Mechler úr annak idején ígéretet tett arra, hogy vesz egy töltőberendezést a gyárnak. Ezt könnyen tehetné, hiszen, ha megvásárolja a gyárat, az övé lesz. A berendezés — ami egyébként még nincs elszámolva — meg is érkezett. Itt a szállítólevele, ami tartalmazza, hogy a berendezés súlya 10 ezer márká. Ez azt jelenti, hogy súlyra vette, egy kiló berendezés, egy márkába került. A berendezés nullára volt írva, s nekünk több mint 10 millió forintba került a felújítás és az átalakítás. Most már korlátozott kapacitással működik.

— Mi az újság a prémiumokkal kapcsolatban?

— Valóban adtuk ki egy ilyen felhívást. Arra számítottunk, hogy ki tudjuk harcolni a dolgozók számára is a prémiumot. Ez sajnos nem sikerült. Ezt követően egy ideig a középvezetők egy része nem is

vette át a jutalmát, de aztán szép lassan mindenki felvette. Volt azonban egy „csavar” is a dologban, mivel a fizetést és a prémiumokat egy borítékba számfejtették, aki nem vette fel a jutalmat, az a fizetéséhez sem tudott hozzájutni. Manapság viszont kevés ember tud megélni a fizetés nélkül.

— Dr. Beleki úr azt mondta, hogy az adóhátralék kérdése el van rendezve.

— Hát ha ezt így — levonva a nyereségből el lehet rendezni...? Mi úgy tudjuk, hogy hosszú években keresztül nem volt rendezve a mérlegünk, ezt az APEH vizsgálata is igazolta.

— Tudomásom szerint, s ezt ő is megerősítette dr. Beleki úr jelenleg táppénzen van. Ilyen esetben is fel lehet függeszteni beosztásából?

— Megdöbbenéssel értesültünk róla, hogy december 29-e óta betegállományban van. Megdöbbenésünk oka az, hogy azóta is nap mint nap bejár a gyárba, semmi jelet nem mutatva annak, hogy beteg. Január 4-én eljött velünk a Vagyonügynökséghez, de a munkáltatójának sem jelentette be a dolgot. Ebben az időszakban is kötött még szerződéseket, irt alá intézkedéseket. Tehát mi, sőt, a Vagyonügynökség sem tudhatott betegállományáról.

— Ki lesz a megbízott vezető?

— Erről egyelőre semmit sem tudunk.

Z. T. I.

További tárgyalásokat igényel a csácsbozsoki üzletközpont építése

Két hónapja irtunk azokról az ígéretes fejlesztési elképzelésekről, amelyekre úgy tűnt, külföldi partnert talál Zalaegerszeg. Több osztrák, német üzletember kereste fel a város vezetőit, hogy jelentős nagyberuházások kivitelezésére vonatkozó terveit előadja, s helyet kapjon az építkezésben.

— Hol tartanak a tárgyalások, kötötték-e már megállapodást valamelyik külföldi partnerrel? — érdeklődtünk Müller Imre alpolgármestertől. — Ugyanis azt beszéljük a városban, hogy kútba esett az ASKO-val kötendő szép-reményű üzlet a csácsbozsoki üzletközpont felépítésére.

— Nem tudom, honnét ered a pletyka, szerencsére nem igaz. Eddig annyi történt, hogy a híres, nemzetközileg elismert és tekintélyes kereskedelmi cég magyarországi képviselői megkerestek bennünket: Zalaegerszegen is szívesen építenének bevásárlóközpontot. Tőlük tudjuk, hogy több hazai nagyvállalat vezetőivel tárgyalnak, így a főváros mellett Békéscsabán, Debrecenben, Nyíregyházán is szívesen építenének. Sőt, Szeged városával már meg is állapodtak, az ott felépítendő kereskedelmi központnak már készülnek a tervai.

— És mikorra várható döntés a zalaegerszegi ügyben?

— Tárgyalásaink november 26-ikán kezdődtek. Ezt követte a város képviselő-testületének azon

döntése, hogy 800 forint/négyzetméter áron tárgyalhatunk a kért földterület eladásáról. Csakhogy akkor még szó sem volt arról, hogy a közeljövőben leértékelik a forintot! Viszont közben ez is megtörtént, s felvetődött, hogy esetleg nem követi-e újabb? — teszi föl a költői kérdést az alpolgármester, aztán máris „elővarázsol” egyik zsebéből egy csinos kis számológépet.

Nyomban számolgtatásba kezd, hogy a közben megtörtént 15 százalékos forintleértékelés mekkora veszteséget jelentene. Természetesen elvben, hiszen egyelőre még egy négyzetcenti földet sem adott el a város területéből az önkormányzat. Mindenesetre — jegyzi meg — most arról folytatnak tárgyalásokat, hajlandó lenne-e a leendő vevő keményebb valutával — nevezetesen márkával — fizetni?

— Arra számíthatnak, hogy ilyen módon gazdagodhat a város?

— Olyan értelemben nem valószínű, hogy az MNB rendelkezésünkre bocsátaná ebben a pénzben a vételárat, de az is jelentős nyereség lenne, ha nem a csökkentett forint értéket, hanem a stabilabb értékű márká forint-ellenértékét kaphatnánk meg. Egyáltalán nem mindegy a város lakóinak sem, hogy például milyen helyi adókat kell kivetnünk a növekvő költségek ellensúlyozásához.

L. M.

Ügyfélroham a pénzüntézetekben

(Folytatás az 1. oldalról.)

szont a fennmaradó százezer forint után január 1-jétől piaci kamatot kell fizetni, ami jelenleg 32 százalékos. Megjegyzem: ha valaki ezt a lehetőséget választja, az idén akkor is az eredeti törlesztő részletnél 1500 forinttal többet kell fizetnie. Egyébként eddig ügyfeleink többsége ezt a variációt választotta.

— Az első variációnál mi törté- nikt?

— Ebben az esetben a fennálló teljes hitel kamata tizenöt száza-

lékra emelkedik és havonta — ebben az esztendőben — pluszként ezerötven forintot kell fizetni.

— És mi újság a devizaszám- lákkal? Állítólag ezeket hamarosan zárólják.

— Én is hallottam erről a pletykáról. Lehetetlen, hogy valaki is ilyen rendeletet, illetőleg jogszabályt alkosson! Közvéleményileg és pénzügyileg egyaránt indokolatlan jelenleg egy ilyen intézkedés, visszatartó hatása lenne a külföldi magánszemélyek és külföldi társaságok befektetéseire. Ennek ellenére sokan veszik ki a

pénzüket, s emiatt készlet-gondjaink vannak. Pillanatnyilag viszonylag kevés a schillingünk és a német márkánk. Folyamatosan gondoskodunk a külföldi fizetőeszközök utánpótlásáról.

A többi bankszámlát kezelő pénzüntézetben hasonló a helyzet. Az ügyfelek, akiket szót váltottunk, azt mondják: csak a zsebükből érzik biztos helyen a valutájukat! Persze, azért akadnak, akik éppen most nyitnak devizaszám- lát...

— völgyi —

Az önkormányzat fellépésére

Meghiúsult erdőirtás Vasboldogasszony határában

Megeszerte több példa akadt rá, hogy egyes tsz-ek a kezelésükben levő erdőket még az új földtörvény megalkotása előtt le akarták tarolni, hogy aztán az önkormányzat vagy a hajdani tulajdonos a pusztai területen kívül semmit ne kaphasson. A „becsületese” megtaláló esete jut eszembe, ahogy a vasboldogasszonyi megkezdett erdőirtás felé caplatunk a felszántott mezőn át: „A magáé volt ez a pénzárca? Tessék, visszaidom! Ja, hogy ami benne volt? Hát, azt elköltöttem, mert nem tudtam, ki...”

— Kié volt a tsz előtt ez az erdő? — kérdezem Fodor László nyugdíjas mezőőrt, ahogy az erdőszélre érünk, ahol talán úgy negyed holdon látszik a favágó brigád munkája.

— Közirtokossági terület volt. Tudja, a falué, s minden család annyit vághatott ki telente, amennyire jogot kapott. Volt ugye egy szekér, másfél, három szeké- jog... Ezzel a fával meledgett akkor az egész falu. Aztán jött a térszűrés, nem telepítettek, csak vágtak meg vágtak. Ami ott főtt —

mutat a dombon túra — magá- nerdő volt régen, azt már tíz éve ki- vágták. Ennek a töllesnek (fiatal tölgyerdő) meg kellene még vagy harminc év, hogy érett, értékes fa legyen belőle. Az agácásból (aká- cosból) már lehetne épületfát válo- gatni, ritkítani, de letarolni aztán bűn lett volna!

Szinte kikel magából a sokat megélt, 78 éves bácsi.

— Ha nem szól közbe a képviselő-testület, talán már a szentlő- rinczi végén irtanák az erdőt...

— Ki állította le az erdőirtást?

— Józsa Pista, az egyik képviselőnk jött föl kétszer is a fűrésze- sekhez, a polgármesterünk, Kál- mán Imre meg a tsz-elnökkel be- szélt. De az egész falu azt akarta, hogy állítsák le az irtást! Nem is dolgoztak a fűrészesek, csak úgy három napot...

— Úgy van! „A” Kálmán Imre, az egy fiatal, vagány gyerek! Ilyen való polgármesterünk, aki a sar- kára áll, ha kell! — szól közbe Pé- csi Zoltán. — Törvény ide vagy oda, nem volt szabad hagyni, hogy kifosszák a falut! Hatvankettőben én voltam a falu közös képviselő-

je, sírva vittük be a közösbe a fa- lu vagyonát... Azóta meg csak vág- ták a fát, telepítés meg soha nem volt! Most azt kértük, hogy legalább ameddig a földtörvényt meg nem hozzák, addig várjanak a kivágás- sal. Huszonnyolc évig csak nézhet- tük, hogyan irtják az erdőt...

— Most pedig nyilván szeret- nek visszakapni!

— Hát, ugye más a szeretnénk, meg lehet, hogy más lesz a tör- vény... Mert ha a falu népe fizetne is a téli tüzelőért az önkormány- zatnak, az is a falu pénze marad- na. De ha a térszűrés marad, csak olyan semmilyen gazdája lenne, mint eddig! — érvel az izes tájszó- lással a hajdani képviselő, jelen- leg a pálinkafőzde üzemeltetője, minden rosszmájú feltevés ellené- ben színyózanul.

— Azért régen a telepítés is más- ként volt ám! — folytatja egy szom- széd faluból jött parasztember. — Amelyik területet télen kiirtották, ott a tuskót is kiásták szépen, az- tán jött a tavasz, felszántották, ki- re mennyi munka esett, persze in- dgyen, azért járt a fa! Aztán ősszel szépen „bemakkozták”, és kikelt

a tölgy-csemetés. A szegényebb családok aztán — akik kérték — megkaptak belőle egy-egy darabot öt évig ingyenes művelésre, a so- rok között azt termeltek maguk- nak, amit akartak, és rendszeren megkapálták mellette a csemete- sort is. Hát, nézze meg most a cse- metéseket, már ahol egyáltalán tele- pítettek! Nem látszik a gázról az a megnyomorodott csemete! Láta ezt az erdőt? Az úgy volt gondol- va, hogy meg lehet nézni, milyen szép egyenletesen fejlett! De nem ám nekünk, most csak ritkítani szabad! Az akác, az egy emberé- let alatt háromszor is telepíthető, és kivágható! Az gyorsan nő. De a tölgyest, azt meg kell várni, hogy beérjen, ha majd csak az unoká- inknak hoz hasznót, akkor is!

— Milyen adatokkal szolgálhat minderről a szövetkezet elnöke?

— Kérdezzük Barcza Gyulától.

— Az erdőszéli felügyelőség 4,9 hektár erdő kitermelését engedé- lyezte a vasboldogasszonyi határ- ban. Ennek jó része vegyes erdő, az akác 40, a tölgy mintegy 100 éves telepítésű. Összesen 1150 köbméter fát kellett volna kitermel-

Ezt az erdőt csak 30 év múlva szabad kivágni — mutatja Fodor László.

nünk, az előbbi fajfajták mellett je- lentős mennyiségű cser, bükk és gyertyánfa is található a kijelölt te- rületen. Mivel vegyes az erdő, el- kerülhetetlen, hogy a nem egészen fejtszerűtől a áldozatul essen... De mindez csakis az erdőszéli felü- gyelőség engedélye alapján. Egyébként az utóbbi években le- galább annyi erdőt telepítettünk, mint amennyit kivágtunk. Az ön- kormányzat véleményével szem- ben pedig el kell mondanom, hogy a térszűrés nem csak a fakiterme- lés a munkája, hanem a költséges telepítés, és a területen levő min- tegy 37 hektár tisztásra váró er- dő rendbetétele — ismerteti a má- sik fél szempontjait Barcza Gyula, a szövetkezet elnöke.

Az erdőirtásról és annak leállí- tásáról megkérdeztük Vasboldo- gasszony polgármesterét, Kálmán Imrét is.

— A jelenlegi törvény sajnos le- hetőséget ad a Zalaöngyve tsz- nek arra, hogy a kezelésében levő erdőt kivágassák. Hogy ha netán le- tarolnák, utána a vezetők hogyan néznének a falu lakói szemébe? De el kell mondanom, hogy Barcza Gyula, a térszűrésnek nagy megér- tést tanúsított a kérésünk iránt, azonnal leállította a fakitermelést. Mint ígérte, a következő vezetősé- gi ülésükön döntene a továbbiak- ról. Reméljük, hogy az erdőfelügye- lőség engedélyének a birtokában is megvárják az új földtörvényt — mondta végül bizakodóan Kálmán Imre polgármester.

Mit tehet még a történethez az újságíró? Úgy legyen...

Szöveg és foto: Farsang Lajos